

Bach transkr. **Borch** *Toccatà, Adagio og Fugue i C-dur, BWV.564*; **Reger** transkr. **Borch** *12 Stùcke fùr die Orgel*, op. 59: nr. 9, Benedictus, og nr. 11, Melodia; **Frescobaldi** *Toccatà Quinta*; **Borch** *Veils* Rolf Borch (klarinetter)
LabLabel LAB001
(34 minutter)

1 2 3 4 5 6

Tittelen på denne utgivelsen – *Rolf Borch plays Houvenaghel's Organ* – er hentet fra arbeidet til den belgiske akustikeren Charles Houvenaghel som i 1930-årene oppfant en «oktokontrafagott» og, hevdet han, utvidet registeret til klarinettfamilien nedover slik at den ble et «bærbart klarinettorgel».

«Det er dette orgelet jeg spiller på CDen,» legger Rolf Borch til, og tar noen viktige verk fra orgelrepertoaret som bevis for sin påstand (og tilføyer et uvesentlig eget stykke som er bare effekt

og uten innhold). Det er alltid lærerikt å høre kjent musikk i nye farger, og det viser seg her også, selv om virkningen av og til er at finessene går tapt; det kan sammenlignes med å brøle til døve. Og CDen er over etter bare en halvtime. Hvorfor? Borch kunne fylt på med musikk i nesten 50 minutter til for å forsterke sin tese. En tapt mulighet.

Brahms *Treue Liebe*, op. 7, nr. 1; *Von ewiger Liebe*, op. 43, nr. 1; *Der Gang zum Liebchen*, op. 48, nr. 1; *Vergebliches Ständchen*, op. 84, nr. 4; *Spannung*, op. 84, nr. 5; *Verzagen*, op. 72, nr. 4; *Salamander*, op. 107, nr. 2; *In den Beeren*, op. 84, nr. 3; *Mondnacht*, WoO21; *Wie rafft' ich mich*, op. 32, nr. 1; *Schön war, das ich dich weihte*, op. 95, nr. 7; *O Kühler Wald*, op. 72, nr. 3; *Der Überläufer*, op. 48, nr. 2; *Verrat*, op. 105, nr. 5; *Sapphische Ode*, op. 94, nr. 4; *Sommerabend*, op. 85, nr. 1; *Muss es eine Trennung geben*, op. 33, nr. 12; *Mir vierzig Jahren*, op. 94, nr. 1 Håvard Stensvold (bassbaryton), Tor Espen Aspaas (klaver)
LAWO Classics LWC1079
(46 minutter)

1 2 3 4 5 6

Enhver sanger som gir seg i kast med dette repertoaret, er nødt til å se Dietrich

Fischer-Dieskaus fotavtrykk foran seg på bakken. Håvard Stensvold omgår dem med respekt og finner sin egen vei fremover. Brahms' sanger utgjør den minst kjente delen av hans produksjon, men dusinvis av dem er mesterverk, og etter min mening kan «Von ewiger Liebe» hevde seg som den beste sangen som noensinne er skrevet. Stensvold og Aspaas leverer den ene fullkomment overbevisende fremførelsen etter den andre. Sangene varer kanskje bare noen minutter, men hver av dem griper hjertetrøttene dine med slik kraft at den korte spilletiden på CDen ikke er noe tema – 46 minutter med slik intensitet er nok. Stensvold nesten snubler i den vokale fjellgeit-linjen i «Vergebliches Ständchen», og jeg er ikke helt sikker på om verismokket midt i «Verzagen» var nødvendig. Til tross for disse to innvendingene, har jeg lyttet om og om igjen til platen med uforminsket glede. Stjerne-musiseringen – Stensvold har en fabelaktig partner i Tor Espen Aspaas – understreker hvor gode disse sangene er. Denne anbefales ettertrykkelig.

Grieg *Fiolinsonater* nr. 1–3, op. 8 F-Dur, op. 13 G-Dur og op. 45 c-moll Franziska Pietsch (fiolin), Detlev Eisinger (klaver)
Audite 97.707
(74 minutter)

1 2 3 4 5 6

Det virker som om enhver musiker med selvrespekt må spille inn Griegs sonater nå for tiden. En ny innspilling må altså være spesiell for å bety noe. Denne er det: Hva jeg først trodde representerte en upolert teknikk, var bare en indikasjon på kraften i Franziska Pietsch' fiolinbehandling. Slikt spill kan enkelte musikere tillate seg på konsertpodiet, men ikke i studio. Men Pietsch og Eisinger er ikke redde for å risikere noe, og resultatet er en del spennende musisering.

Suchoň *Metamorfózy; Baladická Suita*, op. 9; *Symfonietta Rustica* Estlands Nasjonale Symfoniorkester, dir. Neeme Järvi
Chandos CHAN 10849
(64 minutter)

1 2 3 4 5 6

Her er en uventet utvikling: musikk av en av det 20. århundres største slovakiske komponister spilt av det fremste estiske orkesteret under sin mest kjente dirigent – og attpåtil på et britisk plateselskap (CD-heftet sier ingenting om hvordan prosjektet kom til). Alle tre verkene er en slags suiter. Platen innleder med den rhapsodiske *Metamorfózy*, den sist komponerte (1953) med undertittelen *Variasjoner over originaltemaer i*

form av en suite for orkester – tenk en blanding av Debussy, Ravel og Dukas, redigert av Janáček. Den glade stemningen i avslutningen av *Metamorfózy*, står i sterk kontrast til den militaristiske villskapen i åpningen av den tredelte *Baladická Suita* (1935), og til tross for mer avslappede øyeblikk, skaper den folkelige begeistringen i *Symfonietta Rustica* (1955–56) ytterligere kontrast. Utmerket spill og lyd.